

נחלקו רבי יוחנן וריש לקיש בבית המדרש בנוגע לדין בהלכות קבלת טומאה של כלים, וכך נחלקו:

הפיות, החרב, והסכין, והפגיון, סכין בעלת שני פיות, והרומח, ומגל יד שפיו חלק והוא עשוי לשבר עצמות ולחתוך עצים, ומגל קציר, שקוצרים בו תבואה ופיו מלא פגימות כמסור — מאימתי מקבלין טומאה?

משעת גמר מלאכתן.

ומאימתי הוא גמר מלאכתן?

רבי יוחנן אמר: משיצרפם בכבשן, משעה שהכניס אותם לכבשן כדי לחזקם.

ריש לקיש אמר: משיצחצחן במים.

אמר ליה רבי יוחנן לריש לקיש: לסטאה — בלסטיותיה ידע. משום שהיית לסטים, לכן אתה בקי באותם כלים המשמשים לליסטיות.

אמר ליה ריש לקיש: ומאי אהנת לי? מה הועלת לי בכך שהחזרת אותי בתשובה? הרי התב, "רבי" קרו לי, גם כשהייתי לסטים הייתי ראש להם, הבא, רבי קרו לי. כלומר, אינני חשוב עתה יותר מאז.⁽²⁴⁾

חזייה ריש לקיש, ראה אותו ריש לקיש, בזמן שהוא עוד היה לסטים, מעברו השני של הנהר, ושוור לירדנא אבתריה, דילג ריש לקיש את כל רוחב הנהר לעברו של רבי יוחנן.

אמר ליה רבי יוחנן: חילך לאורייתא! כחך הרב, יפה הוא לסבול עול תורה.

אמר ליה ריש לקיש: שופרך לנשי! יופיך ראוי לנשים.

אמר ליה רבי יוחנן: אי הדרת בכך, אם תחזור בתשובה,⁽²²⁾ יהיבנא לך אחותי דשפירא מינאי. אתן לך את אחותי, שהיא יותר יפה ממני, לאשה.⁽²³⁾

קביל עליה קיבל ריש לקיש על עצמו לחזור בתשובה.

בעי למיהדרר לאתויי מאניה, רצה ריש לקיש לדלג בחזרה את הנהר כדי לקחת משם את בגדיו, ולא מצי! לא הצליח לחזור בקפיצה. כי מיד שקיבל עליו עול תורה, תשש כחו.

הדר אקרייה ואתנייה, לימד אותו רבי יוחנן מקרא ומשנה, ושווייה גברא רבא, עד שהיה לאדם גדול.

יומא חד, הוו מפלגי בי מדרשא, יום אחד

22. מכאן הוכיחו תוס' שריש לקיש היה מתחילה גדול בתורה אלא שפרק עול תורה ונעשה עם הארץ ועסק בלסטיות, שהרי אמר לו "אי הדרת בכך" משמע שתחזור להיות כבתחילה. וגם ממה שאמר לו ריש לקיש "התם רבי קרו לי" משמע כפשוטו שבעבר למדתי תורה אלא ששכחתי. תוס' ד"ה אי.

23. ובסוף באמת נשאה כמבואר לקמן שבאה

24. כתב מהרש"ל: ריש לקיש אמר לו שאין לך

[ראה הערה 22]